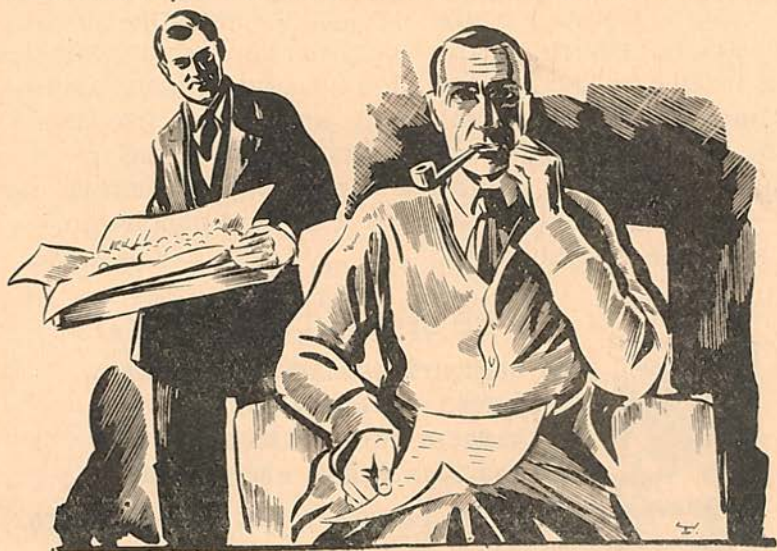

Старецът го взе и зачете.

„Който и да си, незнаенъ чужденец, за тебе съмъ наредила туй грозде. Азъ зная, че ти си дъбъръ човѣкъ и затуй те цѣлувамъ по челото и затуй ти изпращамъ цѣлъ влакъ съ поздрави отъ моето отечество. Ти не знаешъ кой ти пише. Пише ти едно десетгодишно момиче, на име Радка Петкова отъ село Бѣла-Черква, Търновско. Ние сме три сестричета и едно братче. Татко е много беденъ човѣкъ, каменаръ. Имаме само едно малко лозе. Имаме си и

котенца. Много сж смѣшни. Ти имашъ ли си дечица? Спомни си за насъ, когато почнешъ да хрускашъ гроздовитѣ зърна отъ нашето лозе“.

Стариятъ англичанинъ сложи писмото на масата. Очитѣ му бѣха овлажнѣли.

— Имахъ, малко момиченце, — прошѣлна той, — иммахъ, българче, две дечица като тебе, ала преди години бездната на океана се отвори и ги погълна. Загубиха се птичкитѣ, когато голѣмиятъ параходъ „Титаникъ“ потъна въ океана на пѣтъ за Америка, моитѣ дечица и младата ми невѣста погинаха... Защо раздуха покрития съ пепель вжгленъ въ душа ми?

На другия день стариятъ самотенъ човѣкъ стана рано и дълго се разхожда покрай мѣтнитѣ води на Лондонската рѣка. Листата на дърветата капѣха. Въ градината на една малка гостилница той изпи чаша горещо млѣко